

Arrest

nr. 147 201 van 5 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X

2. X,
(samen met X) als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, en samen met X als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X en die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn behalve tweede verzoeker die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 23 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing werd op 8 oktober 2013 aan eerste verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat LAMBRECHT, die *loco* advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 december 2012 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 23 september 2013 nam de gemachtigde de beslissing waarbij deze aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard jegens eerste verzoekster en haar minderjarige kinderen, A.K. en H.E.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14 december 2012 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van deze aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst de raadsheer van betrokkene naar de instructie van Minister Turtelboom van 26 maart 2009 die geïntegreerd werd in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie (alook de daarin geïntegreerde instructie van 26 maart 2009) niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 12 oktober 2009 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, haar leven opgebouwd zou hebben in België, Nederlandse les volgde (zie meerdere deelcertificaten en een certificaat), een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde (zie attest cursus Maatschappelijke Oriëntatie), zolang zij de mogelijkheid had te werken in België gewerkt heeft (zie arbeidsovereenkomsten, loonbriefjes), verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 13 oktober 2009, deze asielaanvraag werd afgesloten op 16 maart 2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan mevrouw betekend werd op 28 maart 2012 werd verlengd tot 17 december 2012 ten gevolge van de zwangerschap en bevalling van betrokkene, ze verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verbleef illegaal in België tot zij op 25 februari 2013 een tweede asielaanvraag indiende. De tweede asielaanvraag werd afgesloten op 28 februari 2013 met een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. De duur van de procedures – namelijk 2 jaar 5 maand 3 dagen voor de eerste aanvraag en 3 dagen voor de tweede asielaanvraag – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen negatieve contacten had met het gerecht, noch voorgaande veroordelingen kende en van algemeen goed gedrag is, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene heeft een relatie met de heer A.A. (...). Zij zijn religieus gehuwd in Istanbul op 06 september 2006 en hebben samen 2 kinderen. De heer A.A. zou de Irakese nationaliteit bezitten. Zijn aanvraag om

machtiging tot verblijf van 14 december 2012 in toepassing van artikel 9bis werd eveneens onontvankelijk bevonden op 23 september 2013 en de heer A.A. is net als betrokkene illegaal in België. De raadsheer haalt aan dat beide ouders een andere nationaliteit hebben en dus een ander land van herkomst hebben. Door beiden te dwingen om een aanvraag in te dienen in hun land van herkomst, zou het gezin gescheiden worden en dit zou een schending uitmaken van hun recht op een gezinsleven wat beschermd wordt door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens (EVRM) en artikel 17 van het internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politiek rechten (BUPO). Daarenboven heeft het gezin hier een privéleven opgebouwd. Indien zij verplicht zouden worden om hun aanvraag respectievelijk in Irak en Bosnië Herzegovina in te dienen zou hun opgebouwde privéleven hierdoor teniet gedaan worden. We merken in dit verband op dat zowel de heer A.A. als mevrouw H.A. illegaal in België zijn en bijgevolg kunnen zij zich samen met hun kinderen tijdelijk in één van hun herkomstlanden of een ander land buiten het Schengengebied, vestigen om de machtiging tot verblijf in te dienen zodat er bij een terugkeer geen sprake is van een verbreking van de familiale banden en de voornoemde artikelen niet geschonden worden. Betrokkenen tonen niet aan dat zij nog andere familieleden hebben in België en gewone sociale contacten vallen niet onder de bescherming van de vermelde artikelen. Betrokkene toont niet aan dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen.

Meester V. haalt aan dat het voor beide partners buitengewoon moeilijk is om samen in Irak of in Bosnië- Herzegovina te gaan wonen.

Zo zou het onzeker zijn of de Irakese autoriteiten het huwelijk van betrokkenen zouden erkennen en indien het huwelijk niet erkend zou worden zouden de Irakese autoriteiten normalerwijze geen visum afleveren aan betrokkene. Daarenboven is de veiligheidssituatie in Irak allerminst optimaal om een gezin met twee kinderen onder te brengen en zou artikel 2 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens (EVRM) geschonden kunnen worden. Ter ondersteuning legt de advocaat het "Algemeen Ambtsbericht Irak dd. 19 november 2012" uitgegeven door het Ministerie van Buitenlandse Zaken van het Koninkrijk der Nederlanden, een brief van betrokkene aan de Ambassade van Irak te Brussel en een verslag van een bezoek aan de Ambassade van Irak door R.D. die werkzaam is op de Sociale Dienst van Caritasopvang te Ieper. Het is normaal dat een land voorwaarden stelt voor het toekennen van een visum/machtiging tot verblijf en dat men voor het bekomen van een visum/machtiging tot verblijf aan de gestelde voorwaarden dient te voldoen. Het is de verantwoordelijkheid van betrokkene om zich in regel te stellen met de Irakese immigratiewetgeving indien zij ervoor zou kiezen haar aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf van daaruit in te dienen. Betrokkene toont niet aan dat zij reeds probeerde een visum te bekomen en dat het niet lukte ondanks het feit dat zij alle vereiste documenten voorlegde. Zij toont enkel aan dat ze enkele inlichtingen ingewonnen heeft m.b.t. het verkrijgen van een visum. Betrokkenen kunnen desgewenst alsnog een huwelijk aangaan dat wel erkend wordt door de Irakese autoriteiten (voor de volledigheid merken we op dat hun huwelijk trouwens ook niet door de Belgische autoriteiten werd erkend). Wat het Algemeen Ambtsbericht Irak en de mogelijke schending van artikel 2 EVRM betreft merken we op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eraan herinnert dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27.07. 2007, nr 1.018). Betrokkene legt geen persoonlijke bewijzen voor die de bewering dat artikel 2 EVRM geschonden zou worden, kunnen rechtvaardigen.

Het zou ook uitermate moeilijk zijn om samen in Bosnië-Herzegovina te gaan wonen omdat betrokkene daar niet in de mogelijkheid zou zijn om haar gezin te onderhouden. Het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet in de mogelijkheid zou zijn haar gezin te onderhouden niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De raadsheer stelt dat een verplichte terugkeer ervoor zou zorgen dat de kinderen van elkaar en van één van hun ouders gescheiden zouden worden wat niet in het belang van de kinderen zou zijn. Een verplichte terugkeer zou dan ook de artikelen 3 en 9.1 van het Internationaal verdrag voor de Rechten van het Kind (Kinderrechtenverdrag) schenden. Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag kan niet dienstig worden ingeroepen aangezien deze verdragsbepaling betrekking heeft op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen, terwijl de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekende partij en dus geen maatregel specifiek ten aanzien van haar kind genomen wordt. Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo geïnterpreteerd worden dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets-of verdragbepalingen zou uitsluiten. Er werd niet aangetoond dat betrokkene geen tijdelijke verblijfsvergunning zou kunnen verkrijgen voor Irak, noch werd aangetoond dat de heer A.A. geen tijdelijke verblijfsvergunning zou kunnen verkrijgen voor Bosnië-Herzegovina bijgevolg werd niet aangetoond dat de ouders gescheiden zouden worden en de kinderen dus één van hun ouders zouden moeten missen. Een schending van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag is dan ook niet aangetoond.

Het feit dat K. hier naar school gaat (zie verklaring schooldirecteur), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

K. zou geen geboorteakte hebben en dus over geen enkel document beschikken. Betrokkenen tonen niet aan dat het onmogelijk zou zijn om deze situatie –die door hun eigen toedoen ontstaan is- terug recht te zetten en alsnog een geboorteakte te bekomen door een gerechtelijke procedure.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) een exceptie van gebrek aan het rechtens vereiste belang op. Uit de recente informatie verkregen van verweerder op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet blijkt immers dat aan eerste verzoekster en haar kinderen A.K. en H.E., aan wie de bestreden beslissing uitsluitend gericht is, in mei 2014 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037) en moeten verzoekers het bestaan van een belang aantonen (RvS 13 februari 2015, nr. 230.190). Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Aan eerste verzoekster werd op 7 mei 2014 de subsidiaire beschermingsstatus en aldus een (in eerste instantie tijdelijk) verblijfsrecht toegekend. Op 25 juni 2014 ontving zij een verblijfsvergunning (A-kaart) geldig tot 11 juni 2015. Haar minderjarige kinderen A.K. en A.E. werden op 13 mei 2014 in het Vreemdelingenregister ingeschreven. Op 27 april 2015 verzocht de gemachtigde de burgemeester van de gemeente Mortsel om de geldigheidsduur van de inschrijving in het Vreemdelingenregister van verzoekster en haar twee kinderen wegens subsidiaire bescherming te verlengen tot en met twee jaar. Nu verzoekers op wie de bestreden beslissing betrekking heeft reeds over een verblijfsstatus beschikken, ziet de Raad niet in welk voordeel de vernietiging van de bestreden beslissing hen zou kunnen verschaffen.

Het gegeven dat aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en dat zij aldus het vereiste belang ontberen, is ter terechtzitting aan een tegensprekelijk debat onderworpen. Verzoekers stellen daarbij zich te gedragen naar de wijsheid en maken daarmee geen actueel belang aannemelijk.

Het beroep is derhalve niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES